

KÖZIGAZGATÁS – BÜNTETŐJOG – IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS

Beszámoló a Nemzeti Közszerológati Egyetem Közigazgatás-tudományi Karának és Rendészet-tudományi Karának Közigazgatás – Büntetőjog – Igazságszolgáltatás címmel megrendezett karközi tudományos konferenciájáról (2013. november 14.)

A két kar által közösen szervezett konferencia a közigazgatási és igazságszolgáltatási rendszer elmúlt években lezajlott megújítását vette górcső alá, ugyanakkor célja volt a végbemennő szervezeti és intézményi változásokhoz kapcsolódó tapasztalatcsere is. A konferencia a közigazgatási büntetőjog és a jogszolgáltatás új jogforrásait, strukturális változásait vizsgálta, olyan tudományos fórumot teremtett, amely rávilágított az igazságszolgáltatásban zajló reformfolyamatokra, illetve az ezek mögött meghúzódó szervezeti megújulásokra. A rendezvény nem csupán a szakma képviselőit, hanem a jogásztársadalomnak a közjog iránt érdeklődő valamennyi tagját megszólította. A konferencián neves jogtudósok, az elmélet és a gyakorlat kiemelkedő szakemberei tartottak előadást.

Patyi András, a Nemzeti Közszerológati Egyetem rektora köszöntőjében a rendezvény karközi jellegét hangsúlyozta. Kiemelte, hogy a Rendészet-tudományi Kar, amely néhány évvel ezelőtt még a Rendőrtisztai Főiskola nevet viselte, valamint a Közigazgatás-tudományi Kar, amely korábban Államigazgatási Főiskolaként létezett, immár a Nemzeti Közszerológati Egyetemen belül két külön karként együttműködve közösen szervezték meg ezt a tudományos igényű konferenciát. A tanácskozás témája a két kar működésének középpontjában álló közigazgatás és rendészet összekapcsolódása köré szerveződik, és a közigazgatási és igazságszolgáltatási rendszerünk elmúlt években lezajlott megújítását tárgyalja.

A rendészeti tevékenység a közigazgatás legrégebbi, legősibb tevékenysége. Az állami, városi közösségbe tömörült emberek ősidők óta arra törekednek, hogy megszervezett közösségeik rendjét fenntartsák, és minden olyan körülményt, ami ezt a rendet veszélyezteti, meg-

¹ A szerző a Nemzeti Közszerológati Egyetem Közigazgatás-tudományi Karának és a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának egyetemi docense, Magyary Zoltán posztdoktori ösztöndíjas. A konferenciabeszámoló elkészítése a TÁMOP-4.2.4. A/2-11-1-2012-0001 Nemzeti Kiválóság Program című kiemelt projekt keretében zajlott. A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

előzzenek vagy elhárítsanak. A kialakított közrendre és az abban megjelenő közbiztonságra vonatkozó veszély elhárítása ma is a rendészet alapvető jellemvonása. Ez a veszélyelhárító motívum jelenik meg a civil közigazgatási cselekvés középpontjában álló hatósági tevékenységben is. A közigazgatás legrégebbi tevékenységének felfogható rendészet feladatáról és törvénnyel való szabályozásáról Hegel igen pesszimistán nyilatkozott. Úgy fogalmazott, hogy a külső létezés vonatkozásai az értelmi létezésbe esnek; nincs határ a dolgok valósága szerint a tekintetben, hogy mi káros, vagy mi nem káros, mi veszélyes, mi nem veszélyes, mit kell üldözni, és mit kell megkímélni az üldözéstől. Ezt azzal világítja meg, hogy békeidőben semlegesnek számító tevékenységek háborús helyzetben rendkívül veszélyessé válhatnak, ezért nem lehet előre megmondani, hogy mi veszélyes, és mi nem. Ehhez képest a mai bűnügyi tudományok filozófiai atyjaként tisztelt és követett Cesare Beccaria éppen arra mutatott rá, hogy olyan törvényeket kell alkotni, amelyek minden egyes esetre pontosan meghatározzák, mely cselekmények veszélyesek, vagyis tiltandók és büntetendők, illetve melyek nem. E szerint minden embernek mindenkor tudnia kell, hogy mikor bűnös, és mikor ártatlan. Beccaria modern filozófiai és államfilozófiai alapjaira épül a modern felvilágosult jogállam. Azonban az előadó szerint nem szabad elfelejteni Hegel intelmét sem, és mivel nem lehet előre megmondani, mi veszélyes, és mi nem – ez ugyanis mindig az adott helyzetben dől el –, a rendőrségnek mindig az adott helyzetben kell mérlegelnie, diszkréciót tanúsítania. Az előadó azzal zárta gondolatait, hogy napjainkban már rendkívül differenciált állami és jogi jelenségeknek lehetünk tanúi, ezért a konferencia részletesen foglalkozik a jogrendszerünk és állami berendezkedésünk mögött meghúzódó alkotmányjogi elvekkel és hagyományokkal, a büntető törvénykönyv és a szabálysértési kódex változásaival, a közigazgatás és az igazságszolgáltatás, vagyis az egész államszervezet átalakulásával.

Rétvári Bence, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium parlamenti államtitkára nyitó előadásában a közigazgatás, a büntetőjog és az igazságszolgáltatás területén zajló átalakulások főbb irányait és tendenciáit emelte ki, azokat a területeket ismertette részletesebben, amelyeknél mélyreható változások történtek, és bemutatta, hogy milyen modern, új jogintézmények kerültek be az e területen létrehozott új kódexekbe.

Az alaptörvény kapcsán az előadó kiemelte az alapjogi felsorolást, amely az Európai Unió Alapjogi Chartájának bázisán jött létre. Utalt az alaptörvény stabilitást és jogbiztonságot növelő rendelkezéseire is: az Alkotmánybíróság kibővült hatáskörére, a klónozás tiltására, az adósságlafon intézményének bevezetésére, és kitért a jelnyelv fontosságának növelésére. A közigazgatás átalakításával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy csökkent az eljárási teher, említést tett több mint kétszáz közigazgatási eljárás egyszerűsítéséről. Az előadó jelentős lépésként aposztrofálta a kormányablakok létrejöttét, a járásrendszer kialakítását, a minisztériumok számának csökkentését. A közigazgatást érintő változásokat követően áttért az igazságszolgáltatás reformjára, amelynek kapcsán kiemelte a Kúriának a jogegységesítésben és a jogfejlesztésben betöltött szerepét. Áttérve a büntetőjog területére, néhány olyan változásra hívta fel a figyelmet, mint az önvédelem kérdése, a gyermekek büntetőjogi védelmének kiterjesztése, továbbá megemlítette, hogy súlyos bűncselekmény elkövetése esetén a büntethetőség alsó korhatára 12 évre redukálódott. Hangsúlyozta, hogy olyan új szankciókat és új intézkedéseket is bevezettek, mint a jóvátételi munka, az elzárás vagy a sportrendezvények lá-

toztatásától való eltiltás, és sokféle egyéb bűncselekményi forma is kialakult. Végezetül említést tett az új polgári törvénykönyvről szóló, 2013. évi V. törvényről, amely a korábbi polgári jogot érintő különálló törvényeket egy monista kódexbe integrálta, és ezáltal a maga 1600 paragrafusával gyakorlatilag a leghosszabb törvénykönyvvé vált hazánkban.

Alkotmányos alapértékek a magyar alkotmányosság folytonossága szemszögéből címmel tartott előadást *Horváth Attila*, a Közigazgatás-tudományi Kar intézetvezető egyetemi docense. Előadásának nyitó gondolata az volt, hogy az új alaptörvény szerint Magyarországon a történeti alkotmány is részévé vált a jogrendszernek. Magyarország jogéletében ez óriási előrelépés, nagy jelentőségű mozzanat, hiszen ennek következményeként a jövőben már figyelemmel kell lenni arra, hogy milyen értékek találhatók a történeti alkotmányban. A történeti alkotmányban rejlő értékek tehát a jogrend szerves részét képezik, hatást gyakorolnak a jogalkotóra és a jogalkalmazóra egyaránt. Az előadó kiemelt néhány olyan fontos értéket, mint a történelmi tradíciók ismerte, a régi nemzeti hagyományok ápolása, amelyek erősítik a nemzettudatot, és meghatározzák a jogkövető magatartás irányát. Az értékek között ki kell emelni a jogfolytonosságot is – különösen azért, mert a 20. században számtalanszor megszakították azt –, valamint a szerzett jogok tiszteletben tartását is. A közigazgatás kapcsán az előadó kitért a megerendszer és járásrendszer kialakulására, és úgy értékelte, hogy legracionálisabban hozták létre a vármegyéket, a központból szervezve a területet, a helyi szempontok és sajátosságok figyelembevételével. A büntetőjog vonatkozásában szót ejtett a régi büntetőjogi alapelvekről, és jelezte, hogy e jogágban is érdemes a régi elvek tükrében vizsgálnunk a napjainkban meglévőket. Részletesen kifejtette az élethez való jognak, a kínzás tilalmának vagy például a jogos védelem elveinek a lényegét.

Kis Norbert, a Nemzeti Közszerzői Egyetem továbbképzési és nemzetközi rektorhelyettese A közigazgatási jog és a szabálysértési jog alapkérdései címmel tartott előadásában a közigazgatás büntetőhatalmával kapcsolatban felmerülő rendszertani és jogalkotási problémákról beszélt. A közigazgatás büntetőhatalmának lényege, hogy a közigazgatási szerv jogsértésre reagálva, azzal arányos módon és mértékben, hatósági eljárásban szabja ki a büntetést. Visszatekintve az elmúlt száz év hazai jogirodalmára, ezzel a kérdéskörrel Angyal Pál foglalkozott, aki ennek a sajátos büntetőhatalomnak a tárgyaként a közigazgatás-ellenességet, a közigazgatás-védelmet jelölte meg. Az előadó megemlítette még Szathmáry Lajos nevét is, aki A bírság a magyar államigazgatásban címmel foglalkozott ezzel a kérdéskörrel nem is olyan régen. Rendszertanilag ugyanakkor egyre inkább elterjedt az a megközelítés, hogy a közigazgatás büntetőhatalma a közigazgatási jog érvényesítésének egy olyan nagy halma, amelyet az angolszász szóhasználat *law enforcement*-nek nevez. Az előadó szerint ha ezt a komplex megközelítést alkalmazzuk, akkor a közigazgatási jogérvényesítésnek három alkotórésze van a magyar rendszerben. Az egyik alkotórész az ún. szabálysértési jognak a rendészeti/rendőrségi része. A másik elem a kormányhivatalok, amelyek magukba integrálva a szakigazgatási szerveket, összefogják a szabálysértési hatásköröket. A harmadik, legnagyobb összetevő pedig az ágazati büntetések köre. Az előadó a közigazgatási jogérvényesítésben három főbb trendet emelt ki: a szabálysértési jog szűkülését és regresszióját; az ágazati büntetési rendszerek expanzióját; valamint utalt egy harmadik irányra, amely az Európai Unió adminisztratív büntetési rendszerének fejlődése és harmonikus beépülése a magyar jogrend-

szerbe. A fogalmi kategóriák és a jogrendszeri pozíció meghatározását követően az előadó részletesen kitért a szabálysértési jog és a közigazgatási jog kérdéseinek mélyebb összefüggéseire, amelyeket az AB-határozatok tükrében, valamint a 2012-es jogalkotás kapcsán a közigazgatási büntetések szabályozásának kérdésein keresztül vizsgált. Az előadás végén külföldi példákra hivatkozással átfogó revízióra tett javaslatot.

Büntetőjogi kerettényállások és a közigazgatási jog című előadásában *Hollán Miklós*, a Rendészettudományi Kar egyetemi docense a kerettényállás fogalmát járta körül. Az előadó szerint a kerettényállás egy olyan büntetőjogi szankciót tartalmazó norma, amelyet más jogági szabály tölt ki, úgy, hogy annak tilalmi normatani részét tölti ki. A fogalmat azonban a jogirodalom is több felfogásban használja. A legősibb megközelítés szerint a kerettényállást kitöltő szabály különböző jogalkotótól származó szabály, tehát praktikusán egy törvényi szintű jogszabályt egy rendeleti szintű jogalkotás tölt ki. Később a fogalomhasználat úgy alakult át, hogy a törvényi szabályt kitöltő más törvényben elhelyezett szabály esetén is keretnormáról és keretkitöltő normáról beszélünk. A legújabb német irodalomban már akkor is keretkitöltő normáról szólnak, ha adott, a szakmai büntetőjog körébe tartozó szabályozásnál mind az igazgatási norma, mind a büntetőnorma egy jogszabályban helyezkedik el. Ez a probléma a magyar büntetőjog-alkotást tekintve elméleti jelentőségű kérdésként merül fel. Az előadó utalt arra, hogy nem minősülnek kerettényállásnak az olyan szabályozások, amelyeknél pusztán egy tényállási elem értelmezéséhez kell felhívni más jogági jogszabályokat, és erre a lopás példáját hozta. Nem kerettényállások azok a tényállások sem, amelyek reprodukálnak egy igazgatási tilalmat. Ilyen a hatályos büntetőjogban a fogyasztó megtévesztése, de hasonló a veszélyes ebekkel, veszélyes állatokkal kapcsolatos tényállás is. A legnagyobb keretkitöltő norma a közigazgatási jognak a különböző igazgatási tilalmi, de képes keretkitöltő normaként funkcionálni a nemzetközi jog és az európai uniós jog is. Az európai uniós jogra az új Btk. és a korábbi kódex is számos esetben kifejezetten keretkitöltő normaként hivatkozik. Majd a keretkitöltő normák vonatkozásában két kérdésre fókuszált az előadás: a jogforrási szintek kérdésére, illetve a továbbutalás kérdésére. Az előadás vizsgálta a keretkitöltő normák és más jogágak kapcsolatát is, valamint annak jogforrási szintjeit, végül az előadó konkrét példákon keresztül tekintette át ezek alkotmányos vonatkozásait.

Székelly Ákos, a Kúria bírójának Az új büntető törvénykönyvről – új kihívások, új válaszok című előadásában a 2013. július 1-jén hatályba lépett új Btk. változásait ismertette a hallgatósággal. Az előadó kiemelte, hogy a büntethetőséget kizáró és megszüntető okok olyan örök érvényű dolgok, amelyek mindenképpen szót érdemelnek. A büntethetőséget kizáró okok között kitért a gyermekkor és a jogos védelem kérdéseire, valamint az elhatárolási problémákat tekintve az emberölés alap- és minősített eseteit, illetve a rablás alap- és minősített eseteit taglalta. A büntethetőséget megszüntető okok közül pedig új elemként emelte ki a szituációs jogvédelmet, majd kitért az elévülés és a tevékeny megbánás eseteinek ismertetésére. Az előadás érintette a személy elleni erőszakos bűncselekmények körét és annak módosulásait, valamint az összbüntetés és a szabálysértés területén bekövetkezett jogszabályi változásokat.

Polt Péter legfőbb ügyész előadásában az új ügyészi törvényt járta körül, részletesen vizsgálta, hogy az milyen módon eredményezett változást az ügyészi feladatok tekintetében, utalva arra, hogy az ügyészség történetében egyfajta ciklikusság figyelhető meg. Az előadás az alaptör-

vényből indul ki, miszerint a legfőbb ügyész és az ügyészség független, az igazságszolgáltatás közreműködője, és mint közvádó az állam büntetőigényének kizárólagos érvényesítője. Az ügyészség átfogó célját pedig az Európai Ügyészség konzultatív bizottságának 2008-as véleménye alapján a következőképpen fogalmazza meg: olyan alapvető célkitűzésekhez és értékekhez hozzájárulni, mint a demokrácia, az emberi jogok védelme, valamint a jogállamiság megvalósítása. Történetét tekintve az első ügyészi törvény 1871-ben született, ekkor jött létre a Magyar Királyi Ügyészség is. Újabb nagy változás az 1949-es politikai fordulat nyomán, 1953-ban következett be. 1989-ben újabb fordulat történt, és a jelenlegi struktúra 2010 után az új ügyész-ségi törvények megalkotásával jött létre, egy újabb, korszakos változást hozva az ügyészség életében. Az előadó végül a jelenlegi helyzetre utalva elmondta, hogy a büntetőfeladatok tekintetében az ügyészség számára megmaradt a nyomozás, a nyomozás felügyelete, a vádképviselés. Bár bizonyos hangsúlyeltolódások keletkeztek azzal, hogy a jogalkotó nagyobb figyelmet fordított az ügyész-ségi nyomozási tevékenységre. Azonban ennek az eredménye a korrupció elleni küzdelem és a hivatalos személyek által elkövetett bűncselekmények vizsgálata, amely az ügyész-ségi nyomozások gerincét képezi. A legfontosabb szervezeti változás, a katonai ügyész-ség megszüntetése egyfajta jogegységesítést, valamint személyi és strukturális lehetőséget teremtett az ügyész-ségi nyomozások és nyomozásfelügyeletek számának és színvonalának emelésére. Az előadó szerint az ügyész-ség közérdekvédelmi területén következett be nagyobb változás. Ez a szabályozás összességében megfelel az európai trendeknek és dokumentumoknak, így a Velencei Bizottság értékelésének is. Az előadó azzal zárta gondolatait, hogy az ügyész továbbra is központi szerepet tölt be az igazságszolgáltatásban, önálló alkotmányos tényezőnek minősül, megfelelő biztosítékokkal.

Balogh Zsolt, a Kúria bírójája, a Közigazgatás-tudományi Kar docense Bírósági szervezet – régi szerepek, új kihívások című előadásának fókuszába a hatásköri változásokat helyezte. Az első és legfontosabb változás, hogy az új alaptörvény hatálybalépésétől kezdve a rendes bírói szervezet is ellát normakontroll-feladatokat, nevezetesen az önkormányzati jogalkotás vonatkozásában. Így az önkormányzati rendeletek jogellenességének, valamint a törvényből eredő jogalkotói köteletségének elmulasztásának a vizsgálata is a rendes bíróságok hatáskörébe tartozik, valamint a normakontrollhoz kapcsolódik a rendeletpótlási eljárás, amely egy önálló eljárásként határozható meg. Az előadó kitért a bíróságok és az Alkotmánybíróság kapcsolatára is, felvázolt egy új lehetséges feladatmegosztást a törvényhozás alkotmányosságának és végrehajtás törvényességének vonatkozásában. Az előadás a továbbiakban a bírósági szervezetrendszerben végbemenő változásokat ismertette. Kiemelte, hogy a munkaügyi és közigazgatási bíróságok járásbírói szinten alakultak meg, ezzel egy szinttel lejjebb kerültek, korábban megyei szinten voltak. A bírósági szervezeti törvény lehetővé teszi, hogy regionális kollégiumokba tömörüljenek. Hat ilyen jött létre az országban: Budapest, Miskolc, Szeged, Szombathely, Kaposvár, Kecskemét. A kollégiumok létrejöttével lehetőség van arra, hogy egy alulról felfelé építkező, önálló közigazgatási bírósági rendszer alakuljon ki. Zárógondolatként az előadó elmondta, hogy a bíróságok igazgatását érintően is változások történtek, s ez olyan adminisztratív és költségvetési feladatokat jelent, mint a bíróságok menedzselése, igazgatása. 2012. január 1-jétől a Magyarországon is alkalmazott, tisztán belső igazgatási modell értelmében csak bírói testületek látják el az igazságügyi igazgatást. Következés-

képpen az OBH elnöke felel a bíróságok igazgatásának központi feladataiért, és tevékenységét az Országos Bírói Tanács felügyeli.

Ruzsonyi Péter, a Rendészettudományi Kar dékánja a kriminálpedagógus szemszögéből ismertette a készülő új büntetés-végrehajtási törvényt. Az előadás bevezetőjében körüljárta az új bv. törvény létrehozásának indokait, vizsgálta a büntetés-végrehajtás céljának és feladatának új definícióját, majd kitért az új bv. törvény tervezetének legfontosabb kriminálpedagógiai vonatkozásaira, a kriminálpedagógia fogalmára. Az előadó szerint a büntetés-végrehajtási joganyag valóban változásra érett. Közel száz év telt el a Csemegi-kódex színre lépése után, amikor megszületett az 1979. évi 11. törvényerejű rendelet, amelyet számtalanszor módosítottak. A teljesen átfogó szabályozás elveire és irányaira tekintettel szükség van egy új, modernizált megközelítésre. Az előadó kiemelte, hogy napjainkban kifejezetten inspiratív helyzetet teremt a társadalmi elvárásoknak való megfelelés igénye és a szakmapolitikai elkötelezettség szerencsés egybeesése, valamint az a célkitűzés, hogy a külföldi és a hazai joganyagot egymáshoz közelítve, a hazai realitásokból kell kiindulni. Az új törvény egyik alapvető üzenete, hogy a büntetés-végrehajtási tevékenység rendkívül fontos szolgáltatás a társadalom számára, és a reintegrációs tevékenységben ölt testet. Vagyis a büntetés-végrehajtás céljának és feladatának új dimenziója nyílt meg azzal, hogy a reintegrációs program végén, illetve a szabaduláskor az elítélt olyan élethelyzetbe hozható, hogy belső meggyőződésből akarjon, és célirányos külső segítség igénybevételével képes legyen a társadalom jogkövető tagjává válni. Ugyanakkor az előadó kriminálpedagógusként hangsúlyozta, hogy az ember életében az évek múlásával egyre nehezebb, egy bizonyos életkor elérésétől kezdve meg már elképzelhetetlen a meggyőződés átformálása. A büntetés- végrehajtás feladata pedig nem más, mint az egyén sajátos kezelési igényeihez igazodó osztályozási és kezelési rendszer hatékony működtetése. Ennek során kap jelentős szerepet a kriminálpedagógia, amelynek egyik alkotórésze a zárt intézeti korrekciós nevelés. Az előadó ezt követően ismertette a büntetés általános célrendszerét és a reintegráció megvalósításának módjait, részletesen kifejtve egy új szemléleten alapuló osztályozási és kezelési rendszer kialakítását. Végül kiemelte a büntetés-végrehajtási kódex tervezetének és a kriminálpedagógiai alapvetéseknek a párhuzamát.

A konferencia záró előadását *Péterfalvi Attila*, a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság elnöke, a Közigazgatás-tudományi Kar oktatója tartotta, aki Adatvédelem változó igazságszolgáltatásunkban című előadásában a nyilvánosság kérdéseit járta körül. Kiemelte, hogy a nyilvánosság leglényegesebb funkciója a jogbiztonság, a jogegység biztosítása, a jog társadalomalakító szerepe, a társadalmi ellenőrzés és a pártatlan eljárás ellenőrzése. Mindezek közül a legfontosabb az igazságszolgáltatásba vetett bizalom megteremtése, táplálása. Az Emberi Jogok Európai Bírósága rámutatott arra, hogy a nyilvánosság minden ügyben, minden fokon és mindenféle eljárási rendben a tisztességes eljárás olyan kiemelt követelménye, amely megvédi az eljárás résztvevőit a titkos eljárásoktól és ítéletektől, ugyanakkor növeli a bíróságokba vetett bizalmat. A jog mindenki által való megismerhetősége – ami a jogszabályok érvényességének elengedhetetlen feltétele – során biztosítható az állampolgárok számára, hogy magatartásukat a jog elvárásainak, előírásainak megfelelően tudják alakítani. Így garantálható a jogkövető magatartás is, és ebbe a megismerhetőségi körbe természetesen beletartozik a bírósági ítélezők tevékenységének átláthatósága is. Az előadó ki-

tért a nyilvánosság funkcióira, a tárgyalás nyilvánosságának kérdésére, és kiemelten beszélt a sajtónyilvánosságról, valamint a határozatok közzétételéről, az anonimizálás kérdéséről, továbbá a közadatok újrahasznosításának 2012-es szabályozásáról. Zárógondolatként az előadó megállapította, hogy a bírósági kommunikációs szabályozásban sok nyitott kérdés maradt még, és a személyes adatok védelméhez fűződő jog csak az egyik olyan alkotmányos alapjog, amelyet figyelembe kell venni. Természetesen nem elhanyagolható szempont, de a bíróságok pártatlan működése, az állampolgári kontroll, a transzparencia, a sajtószabadság, a bíró szabadsága a pervezetésben mind olyan kérdések – ezek közül számos alapjogi kérdés –, amelyeknek az összeegyeztethetősége rendkívül sok türelmet és pontos munkát igényel a jövőben.

Az előadás-sorozatot kérdések és hozzászólások zárták. A rendezvény alkalmat és egyben hagyományt teremtett a két kar oktatói és hallgatói közötti közös gondolkodásra, a közigazgatás és a rendészet területén végbemenő szervezeti és intézményi változásokhoz kapcsolódó tapasztalatcserére, a jelenlegi és a jövőre vonatkozó szakmai kihívások megvitatására, valamint jogalkotási javaslatok megfogalmazására.